

РЕШЕНИЕ

№ 331

гр. Бургас, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, II ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на тридесет и първи Я.уари през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Росица Ж. Темелкова
Членове: Йорданка Г. Майска
Таня Т. Русева Маркова

при участието на секретаря Стойка Д. Вълкова
като разгледа докладваното от Таня Т. Русева Маркова Въззивно гражданско
дело № 20222100500101 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК и е върнато за
ново разглеждане пред въззивната инстанция след постановено Решение №
60132/21г. от 20.01.2022г., постановено по гр. дело № 1125/2021г. по описа на
ВКС на РБ.

С Решение № 134 от 12.06.2020г., постановено по гр. дело №
468/2019г. по описа на Районен съд – Несебър са отхвърлени предявените от
Г. Е. Г., Л. С. А., В. Е. В., Е. А. Т., Я. А. Т., К. Е. Н., И. Ю. С., А. Л. Н., В. Б., Л.
П. К., В. Н. В., Е. А. В., Т. Б. Т., Е. В. Ю., Н. С. Н., О. А. У., В. Г. В., О. В. В. и
Е. В. В. срещу Д. К. К. и В. С. Н., **искове с правно основание чл. 64 от ЗС**, с
които се иска да бъде определена частта от **ПИ с идентификатор
61056.501.382**, която е необходима за ползване от ищите на жилищна сграда
с идентификатор 61056.501.382.2, с отразяване на тази част от поземления
имот в изготвената от вещото лице скица, която да бъде обявена и приложена
като неразделна част към съдебното решение.

С цитираното първоинстанционно решение са отхвърлени

предявените от цитираните по-горе ищци против Д. К. К. и В. С. Н. искове с правно основание чл. 109 от ЗС, с които се иска да бъдат осъдени ответниците да преустановят действията си, с които пречат на ищите като собственици на апартаменти от жилищна сграда с идентификатор 61056.501.382.2 и право на строеж, съответстващо на притежаваните от тях апартаменти върху съответните идеални части от поземлен имот с идентификатор 61056.501.382, да упражняват в пълен обем правото си на собственост и правото си на ползване на основание чл. 64 ЗС върху поземления имот, като: премахнат метална ограда, преграждаща достъпа до югоизточния вход на сградата, не пречат и не препятстват достъпа до сградата и апартаментите в нея от улица „Морски звуци” през входната врата на оградата на ПИ по външната му югоизточна граница и предоставят на ищите ключове и електронни чипове за достъп.

С цитираното първоинстанционно решение са отхвърлени и предявените искове с правно основание чл. 45 от ЗЗД, за солидарното осъждане на двамата ответници – Д. К. и В. Н. за заплащане на сумата от 500 лв. – обезщетение за причинени неимуществени вреди от непозволено увреждане, извършено чрез нарушение на чл. 64 от ЗС, ведно със законната лихва върху претендираната сума от предявяването на иска до окончателното ѝ изплащане за всеки един от ищите.

Против постановеното решение е депозирана **въззивна жалба** от А. Л. Н., В. Б., Л. П. К., В. Н. В., Е. А. В., Т. Б. Т., Е. В. Ю., Н. С. Н., О. А. У., В. Г. В., О. В. В., Е. В. В., Г. Е. Г., Л. С. А., В. Е. В., Е. А. Т., Я. А. Т., К. Е. Н. и И. Ю. С., чрез адв. Марин Милев –БАК, с която се излагат аргументи за незаконосъобразност и необоснованост на обжалвания съдебен акт и се претендира неговата отмяна. Посочва се, че исковете по чл. 64 от ЗС и чл. 109 от ЗС са с различен предмет, а районният съд, като не се е съобразил с това обстоятелство, е посочил и обсъдил едни и същи предпоставки и за двата иска, като по този начин нарушил принципа за диспозитивното начало. Изтъквайки разликите и същността на двата предявени иска (единият от които установителен, а другият- осъдителен), въззивниците считат, че в случая районният съд визира исковете по чл. 64 ЗС, а всъщност по същество се е произнесъл по иск с правно основание чл. 109 ЗС. Излагат се подробни аргументи относно твърденията ,че съдът се е позовал на фактическа обстановка за достъп в поземления имот, която не съответства на реалността.

Твърди се, че още от отговорите на исковата молба става ясно, че между страните е налице правен спор, което налага необходимостта от произнасяне по иск по чл. 64 ЗС за определяне на необходимата площ, а не отхвърлянето му. Заявява се, че ишците никога не са претендирали да ползват целия терен, нито да ползват вертикалната планировка, като единственото им искане е по спокоен и нормален начин да упражняват правото си на собственост върху съответните обекти. Подчертава се, че същността на споровете между страните, определяща и правния интерес за ишците, е пълното отричане на правата на въззивниците от въззиваемите. Твърди се, че с постановения съдебен акт, съдът не само отказва да определи правото на въззивниците по чл. 64 ЗС, но дори им ограничава правата без основание - да ползват обща част на сградата, какъвто е вторият вход-изход на сградата от югоизток. Навеждат се доводи, че доколкото правото на въззивниците като суперфициарни собственици по чл. 64 ЗС е гарантирано от закона, то трябва да бъде конкретно определено по обхват и не зависи от волята на собствениците на поземления имот. Оспорва се констатацията на съда, че имало обособен подход от североизток, който бил достатъчен и отговарял на изискванията на чл. 64 ЗС. Категорично се заявява, че такъв обособен подход няма, което се установява според въззивниците и от доказателствата по делото. На следващо място се счита, че въззивниците имат право и законово основание да им бъде определено право на преминаване и през втория вход-изток на сградата от югоизток, като съдът няма никакво основание да ограничи влизането и излизането от сградата само през единия от входовете. В тази връзка се анализират и свидетелските показания на ответната страна, като се счита, че същите са твърде противоречиви и водят до съмнения относно тяхната истинност. Излагат се аргументи относно иска по чл. 109 от ЗС, като се счита за доказано по делото, че ответниците пречат на ишците да упражняват в пълен обем правото си на собственост. Навеждат се доводи за наличие предпоставките за уважаване на исковете по чл. 45 от ЗЗД-извършени протипоправни деяния от страна на ответниците и вредоносен резултат, намиращ се в причинна връзка с деянията. С деянията си (извършени в нарушение на правилото да не се вреди другиму) ответниците са причинили на всеки от ишците вреди. Твърди се, че споровете между страните са ставали причина за провалени почивки и отпуски. В резултат на преживените негативни емоции, ишците са претърпели психически страдания

–изразяващи се в подтиснатост и неудобство, че не могат да упражняват признатите им права на собственост. Претендира се отмяна на първоинстанционното решение и постановяване съдебен акт на настоящата инстанция, с който исквете да бъдат уважени изцяло.

В предвидения законов срок, по делото е депозиран **писмен отговор** от въззиваемия Д. К. К., чрез адв. Бесри Карагъзов, с който въззивната жалба се оспорва изцяло. Въззиваемият счита, че при постановяване на атакуваното решение не са допуснати визираните в жалбата нарушения. Посочва, че въззивниците продължават да настояват да получат право на ползване върху чужд имот без правно основание (част от тях са водили против същите ответници идентично дело, но с правно основание чл. 38, ал. 1 от ЗС, по което исквете също са отхвърлени). Твърди, че именно ищите с действията си създавали пречки на ответниците за спокойно упражняване правото на собственост. Обсъждайки и цитирайки заключенията на трите назначени по делото съдебно-технически експертизи, въззиваемият подчертава, че е категорично установено, че процесната сграда не граничи с улица „Морски звуци“ и поради тази причина не може да има вход оттам, поради което и твърденията на въззивниците в тази насока са неверни (още повече, понастоящем улицата представлява само една пътека и на практика не е изградена). Развива съображения във връзка с приложение разпоредбата на чл. 64 от ЗС, посочвайки, че собственикът на постройката може да се ползва от земята само с оглед използването ѝ по предназначение, освен ако в акта, с който му е отстъпено правото, е постановено друго. Цитира съдебна практика (Решение № 20 от 15.04.2020г. по гр.д.№1934/2019г. по описа на ВКС, I-во г.о.; Решение№43 от 29.05.2019г. по гр.д.№2463/2018г.на ВКС, II-ро г.о.; Решение№15 от 26.03.2018г. по гр.д.№1643/2017г.по описа на ВКС, II-ро г.о.). Подчертава се, че в поземлен имот с идентификатор 61056.501.382 е налично съоръжение на „ЕВН България Електроразпределение“ ЕАД, с право на строеж, право на ползване, прекарване на кабелни линии с дължина 5 метра и право на прекарване на кабели със сервитут при трасе с дължина 24 м и шИ. на сервитутната лента 2.1м покрай сградата на електромерните табла.

По отношение на иска по чл. 109 от ЗС се сочи, че в хода на производството не са били представени никакви доказателства за неоснователни действия на ответниците, които да пречат по някакъв начин на въззивниците да упражняват правото си на собственост в пълен обем върху

самостоятелните си обекти. Твърди се, че не е доказано по категоричен начин извършването на конкретни действия или бездействия от страна на ответниците, от които ищците да търпят вреди, като в тази връзка такива не са били установени и от събраните по делото гласни доказателства. Претендира се въззивната жалба да бъде отхвърлена и да бъде потвърдено първоинстанционното решение.

В срока по чл. 263 от ГПК е депозиран **писмен отговор** на въззивната жалба и от въззиваемия В. С. Н., чрез адв. Юрий Бошнаков, с който се оспорват наведените твърдения. Навеждат се доводи, че липсата на препятствия за ползването на постройката (самостоятелните обекти в сградата), води до липса на интерес от воденето на иска по чл. 64 от ЗС. Намира за правилен извода на първоинстанционния съд, че ищците имат свободен и безпрепятствен достъп до самостоятелните си обекти през централния вход на сградата, откъм ул. „Сирена“. Твърди, че не е ограничен и достъпът им до фасадите на сградата, като що се отнася до двете югоизточни фасади, то достъпът до тях е осигурен през съществуващия проход между североизточната фасада на сградата и оградата. Счита, че правилно районният съд приел, че за ползването на постройката според нейното предназначение е достатъчен осигуреният подход през входа на сградата откъм ул. „Сирена“ и свободният достъп до всички фасадни стени на сградата, като осигуряване на достъп през вратата, намираща се на югоизточната ограда на имота, не е необход. и би довело само до ненужно накърняване правата на собствениците на земята. Излага аргументи, че суперфициарът не следва да създава по-големи ограничения на собственика на земята от необход.то за използване на постройката по предназначение. Посочва, че при преценка на събраните по делото доказателства, съдът е приел, че правата на ищците за ползване на самостоятелните им обекти и общите части на сградата не са нарушени от ответниците, поради което правилно претенцията по чл. 64 от ЗС е отхвърлена. Заявява, че искането на ищците за осигуряване на „пътечка“ през външния двор до югоизточната врата на имота, на практика представлява преминаване на суперфициарните собственици през чужд имот, което излиза извън дадените в чл. 64 от ЗС права на ищците и неоснователно обременява собствеността на ответниците. Твърди, че към настоящия момент, ищците имат безпрепятствен достъп до всички части на имота си, макар и с различни подходи до тях, поради което

претенциите им са неоснователни. Оспорват се интерпретациите на въззивниците относно наличието на подход покрай североизточната фасада на сградата към вътрешния двор на имота, както и досежно ползването на югоизточния изход. Сочи се, че не са събрани доказателства по делото относно действия или бездействия, с които ответниците препятстват ищците свободно да упражняват правата си на собственици на обекти в сградата, поради което правилно е отхвърлен иска по чл. 109 ЗС. Навеждат се доводи, че по делото не са установени и предпоставките за непозволено увреждане, поради което и в тази част решението е правилно.

Претендира се да бъде потвърдено първоинстанционното решение.

С Решение № I-265 от 15.12.2020г., постановено по въззивно гр. дело № 2531/2020г. по описа на Окръжен съд – Бургас е потвърдено Решение № 134/12.06.2020г., постановено по гр. дело № 468/2019г. по описа на Районен съд – Несебър.

С Определение № 60248 от 09.06.2021г., постановено по гр. дело № 1125/2021г. по описа на ВКС на РБ, съдът е допуснал до касационно обжалване въззивно решение № I-265 от 15.12.2020г., постановено по въззивно гр. дело № 2531/2020г. по описа на Окръжен съд – Бургас, с което е потвърдено Решение № 134/12.06.2020г., постановено по гр. дело № 468/2019г. по описа на Районен съд – Несебър.

С Решение № 60132 от 20.01.2022г., постановено по гр. дело № 1125/2021г. по описа на ВКС на РБ е отменено Решение № I-265 от 15.12.2020г., постановено по въззивно гр. дело № 2531/2020г. по описа на Окръжен съд – Бургас и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд. В своите мотиви, ВКС на РБ е приел, че въззивния съд в противоречие с приетото в Решение № 538 от 09.07.2010г., постановено по гр. дело № 519/2009г., IV г.о., се е произнесъл по иска по чл. 109 от ЗС, без преди това на основание чл. 64 от ЗС да е определил прилежащата част, което е довело до извод за незаконосъобразност на решението и в частта му, с която се е произнесъл по иска с правно основание чл. 109 от ЗС. В своето решение, ВКС на РБ е постановил, че следва да бъде отменено въззивното решение и в частта му, с която са отхвърлени иските по чл. 45 от ЗЗД, тъй като изходът на спора в тази му част е обусловен от изхода на спора по иска с правно основание чл. 64 от ЗС.

При новото разглеждане на делото пред въззивната доказателства са събрани нови доказателства в съответствие с дадените указания от страна на ВКС на РБ в постановеното отменително решение.

В съдебно заседание въззивниците чрез своя процесуален представител – адвокат Милев поддържат своята въззивна жалба и считат, че първоинстанционното решение следва да бъде отменено и вместо него да бъде постановено ново решение по съществото на спора, с което да бъдат уважени всички предявени от тяхна страна искове.

В хода на въззивното производство пред настоящата инстанция е починал въззивника Г. Е. Г. на 30.04.2022г. и с Определение № 3197 от 22.12.2022г., постановено по гр. дело № 101/2022г. по описа на Окръжен съд – Бургас е конституирана неговата преживяла съпруга в качеството ѝ на негов единствен наследник – Л. Н. Г..

В съдебно заседание – ответната страна по въззивната жалба – В. Н. – адвокат Бошнаков оспорва въззивната жалба и счита, че следва да бъде оставена без уважение, а първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

В съдебно заседание – ответната страна по въззивната жалба – Д. К. – адвокат Карагъзов оспорва въззивната жалба и счита, че следва да бъде оставена без уважение, а първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

Бургаският окръжен съд като взе предвид исканията и твърденията на страните, разпоредбите на закона и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно и субективно съединени иска с правно основание против ответниците Д. К. К. и В. С. Н., както следва:

- на основание чл. 64 от ЗС се претендира да бъде определена частта от поземлен имот с идентификатор 61056.501.382, която е необходима за ползване на сградата, в която ищците притежават самостоятелни обекти, с отразяване на тази част от поземления имот в изготвената от вещото лице скица, която да бъде обявена и приложена като неразделна част към съдебното решение;

- на основание чл. 109 от ЗС се претендира ответниците да бъдат

осъдени да преустановят действията си, с които пречат на ишците като собственици на апартаменти от жилищна сграда с идентификатор 61056.501.382 .2 и право на строеж съответстващо на притежаваните от тях апартаменти върху съответните идеални части от поземлен имот с идентификатор 61056.501.382 , да упражняват в пълен обем правото си на собственост и правото си на ползване на основание чл. 64 ЗС върху поземления имот, като ответниците бъдат осъдени:

- да премахнат метална ограда, преграждаща достъпа до югоизточния вход на сградата,

- да не пречат и да не препятстват достъпа до сградата и апартаментите в нея от улица „Морски звуци” през входната врата на сградата на ПИ по външната му югоизточна граница и предоставят на ишците ключове и електронни чипове за достъп.

Предявени са и иски с правно основание чл. 45 от ЗЗД от част от ишците - Г. Г. (починал в хода на въззивното производство – на негово място е конституирана неговата преживяла съпруга Л. Г.), Л. А., В. В., Е. Т., Я. Т., К. Н. и И. С., В. В., О. В. и Е. В. против двамата ответници – В. Н. и Д. К., с които всеки от посочените ищци иска ответниците да бъдат осъдени да му заплатят солидарно сумата от 500 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от непозволено увреждане, ведно със законната лихва върху претендираната сума от предявяването на иска до окончателното ѝ изплащане.

В исковата молба се твърди, че ишците са собственици на апартаменти в сградата, построена в поземлен имот с идентификатор 61056.501.382.2 – комплекс „***”, находящ се в с. ***, местност „Ю.”. В исковата молба посочват, че сградата е построена в режим на етажната собственост по смисъла на ЗУЕС. Сочат, че комплексът е от затворен тип и е построен в двор, в който има обекти, предназначени за общо ползване от собствениците в комплекса – зелени площи, детска площадка за игра и басейн. Посочват, че собственици на поземления имот са двамата ответници Д. К. и В. Н.. Развиват съображения в насока, че ответниците пречат на собствениците на самостоятелни обекти в сградата да ползват пълноценно комплекса, своите апартаменти и поземления имот, в който сградата е построена. Твърдят, че ответниците не допускат ишците до

поземления имот. Сочат, че имотът има излаз на две улици – от северозапад към улица „Серена” и от югоизток към улица „Морски звуци” и два административни адреса на тези улици. Излагат, че по югоизточната граница на поземления имот към улица „Морски звуци” има изградена метална ограда с врата за достъп до комплекса. Навеждат, че сградата има два главни входа, находящи се на партерния етаж – единият на северозапад към улица „Серена”, а другият на югоизток – към двора на комплекса в поземления имот, но само през втория вход може да се излиза към улица „Морски звуци”, която граничи с морската ивица и плажа. Твърдят, че ответниците построили вътре в поземления имот метална ограда с височина около един метър. Сочат, че оградата е построена успоредно и като продължение на югоизточните граници на североизточното крило и югозападното крило на сградата по продължение на целия поземлен имот и перпендикулярно на югозападната му до североизточната му граници. Твърдят, че същата прегражда достъпа през югоизточния вход/изход на сградата и апартаментите в нея до външните стени на сградата и площта от поземления имот около нея, както и достъпа до поземления имот и изхода от комплекса към улица „Морски звуци”. Сочат, че от ответниците били поставени електронни чипове на входните врати на сградата и асансьора. Твърдят, че са уведомени за местонахождението на чиповете в Д. К. , който ще ги дава само на тези собственици, които оттеглят исковите си в съда и са заплатили таксите за поддръжка на ответника лично. Навеждат, че ответниците заключили вратите на вътрешната ограда и на външната ограда по югоизточната граница на поземления имот към улица „Морски звуци”, като отказват на ищите да им дадат ключове и електронни чипове за тези врати.

Ищите, предявили икове с правно основание твърдят, че в резултат от действията на ответниците са преживели негативни емоции и са претърпели психически страдания, изразяващи се в подтиснатост, неудобство, срам, разочарование, накърнено човешко достойнство и чувство за самоуважение. Претендират и вреди от непозволені действия по смисъла на чл. 45 от ЗЗД.

Следва да се отбележи, че с Определение от 16.07.2019г., постановено по гр. дело № 468/2019г. по описа на Районен съд – Несебър, съдът е съединил в общо производство гр. дело № 468/2019г., гр. дело № 703/2019г. и гр. дело № 704/2019г. и е постановил производството по трите

дела да продължи под номера на по-рано образуваното дело – гр. дело № 468/2019г. по описа на Районен съд – Несебър.

Ответната страна по делото – В. Н. депозира пред Районен съд – Несебър писмен отговор на исковата молба, в който посочва, че ишците не са собственици на поземления имот и нямат право да ползват същия извън необходимото за ползване на самостоятелните им обекти, не могат да ползват и изградените не от тях съоръжения в имота, които нито са функционално свързани с апартаментите им, нито за тях е учредено право на ползване. Сочи, че претендираното от ишците право на преминаване през незастроената югоизточна част на имота надхвърля даденото от закона право на ишците да ползват имота в пределите на нормално необходимото за ползване на самостоятелните им обекти.

Ответната страна по делото – Д. К. депозира пред Районен съд – Несебър писмен отговор на исковата молба, в който посочва, че ишците нямат основание да претендират да бъде определена прилежащата територия на основание чл. 64 от ЗС, както и да претендират, че срещу тях са осъществени неоснователни действия, които им пречат да упражняват правото си на собственост. По отношение на третия от предявените искове сочи, че няма никакви доказателства, че има непозволено увреждане от страна на Д. К. К..

За да отхвърли обективно съединените претенции, първоинстанционния съд е приел, че по делото не е доказана една от предпоставките за уважаване на иска по чл. 64 от ЗС – при положение, че за достъпа на ишците до югоизточните фасади на двете крила на сградата е възможен достъп по друг начин, та на ишците са осигурени необходимите условия за ползване на собствените им обекти. Съдът е приел, че не са доказани твърдените неоснователни действия в исковата молба. При липса на доказано противоправно поведение предявените искове по чл. 45 от ЗЗД, съдът е отхвърлил само на това основание.

На основание чл. 294, ал. 1 от ГПК съдът, на който е изпратено делото, го разглежда по общия ред, като производството започва от незаконосъобразното действие, което е послужило като основание за отмяна на решението. Указанията на Върховния касационен съд по прилагането и

тълкуването на закона са задължителни за съда, на който е върнато делото. На основание ал. 2 от цитираната разпоредба при повторното разглеждане на делото съдът се произнася и по разноските за водене на делото във Върховния касационен съд.

От представените по делото документи за собственост се установява, а и страните не спорят по отношение на обстоятелството, че всички ищци са собственици на самостоятелни обекти, разположени в комплекс „Рич - 2” в с. Равда – сграда с идентификатор 61056.501.382.2 по кадастралната карта и кадастралните регистри на с. Равда, разположена в имот с идентификатор № 61056.501.382. С всеки от нотариалните актове на ишците е признато и правото на собственост върху съответните идеални части от правото на строеж върху мястото, в което е построена сградата, представляващо цитирания поземлен имот.

От представения по делото Нотариален акт за продажба на недвижим имот № 75, том IX, рег. № 7373, нот. дело № 1193/16г., издаден на 27.10.2016г. от Нотариус Бакърджиева ответниците Д. К. и В. Н. са придобили от „Шпикер и ко” ООД правото на собственост върху ПИ с идентификатор 61056.501.382.

От представените по делото доказателства се установява и обстоятелството, че по силата на влязло в законна сила Решение № 179 от 09.11.2017г. по гр.д. № 506/2017г. по описа на Районен съд Несебър е отхвърлен иск с правно основание чл. 124 от ГПК във връзка с чл. 38 от ЗС за приемане на установено в отношенията между част от ишците от една страна и ответниците Д. К. и В. Н., че поземлен имот с идентификатор 61056.501.382 в с. Равда, представлява обща част на построената в поземления имот жилищна сграда 61056.501.382.2. В мотивите към решението си съдът е посочил, че правото на строеж е самостоятелно вещно право, което изключва приращението на собствеността върху постройката към собствеността върху земята, на която същата е изградена. Съдът е приел, че като вещно право то има абсолютен характер, следва обременения участък земя при прехвърлянето му от собственика на земята, противопоставимо е както на собственика на земята, така и на всяко трето лице и дава възможност на носителя си да построи и/или притежава собственост върху определен обект, отделно от собствеността на земята. Съдът изрично е посочил, че когато

собственикът на терена е продал само сградата, респективно - обектите в нея на трети лица, ведно с правото на строеж, а си е запазил правото на строеж върху земята – тоест - налице е суперфициарна собственост, дворът извън застроеното остава негова индивидуална собственост, а не обща част на сградата, като в конкретния случая собственикът на терена и част от сградата (праводател на ответниците) е извършил разпоредителни сделки само на отделни обекти и е запазил правото си на собственост върху дворното място извън чертите на сградата, което не е придобило статут на обща част и което впоследствие е било продадено на ответниците по делото

По делото не се спори и относно обстоятелството, че за процесния имот е одобрен подробен устройствен план със Заповед № 1092 от 14.12.2007г. на Кмета на община Несебър и в тази връзка на „Шпикер и ко” ЕООД е възложено по силата на Договор № 468 от 17.11.2008г. (лист 166 от първоинстанционното производство) да изгради улица, северозападно от имот с идентификатор 61056.501.382. Самата сграда в поземления имот е изградена на основание издадено Разрешение за строеж № 19 от 02.02.2009г. от Община Несебър (лист 393 от първоинстанционното производство) – за жилищен комплекс – апартаментен хотел. Впоследствие – в полза на „Шпикер и ко” ЕООД е издадено Разрешение за строеж № 140 от 03.07.2013г. (лист 411 от първоинстанционното производство) за построяването на „открит басейн”, строеж V-категория в рамките на поземления имот.

По делото не се спори и относно обстоятелството, че ползването на жилищния комплекс е дадено с Разрешение за ползване № СТ-05-207 от 19.02.2014г., издадено от началника на ДНСК.

По отношение на предявения иск с правно основание чл. 64 от Закона за собствеността, настоящата инстанция намира за установено от фактическа и правна страна следното:

На основание чл. 64 от ЗС собственикът на постройката може да се ползва от земята само доколкото това е необходимо за използването на постройката според нейното предназначение, освен ако в акта, с който му е отстъпено правото, е постановено друго.

Окръжен съд – Бургас като взе предвид събраните по делото доказателства намира, че по делото се установява по безспорен начин, че апартаментите на ищите се намират в жилищен комплекс – апартаментен

хотел и в съответствие с дадените от страна на ВКС на РБ указания в отменителното Решение № 60132 от 20.01.2022г., постановено по гр. дело № 1125/2021г. по описа на ВКС на РБ следва да се приеме, че предназначението на постройката е определящо при произнасяне относно това какъв е обема и начина на ползване на земята от суперфициаря. ВКС на РБ в своите мотиви в цитираното решение изрично приема, че разпоредбата на чл. 64 от ЗС дава право на суперфициарните собственици да ползват тази част от дворното място, която им е необходима за ползване постройката по предназначение, а в конкретния случай, предназначението на постройката е за курортни нужди – за почивка в апартаментен хотел, разположен в поземлен имот, намиращ се на брега на морето. ВКС приема, че ползването по предназначение на имотите на ищците, включва и ползването на онази част от поземления имот, осигуряваща на собствениците им най-пряк достъп до плажа, какъвто пряк достъп има поземления имот. Изрично в своето решение, ВКС на РБ постановява, че при повторното разглеждане на спора, въззивната инстанция следва да се произнесе по предявения иск с правно основание чл. 64 от ЗС и едва тогава да се произнесе по предявения иск по чл. 109 от ЗС.

С оглед трайната и непротиворечива практика на ВКС на РБ, изразена и в Решение № 112 от 19.01.2021г., постановено по гр. дело № 726/2020г. по описа на ВКС на РБ нормата на чл. 64 от ЗС е императивна и брани не само правата на суперфициарните собственици, но и на собственика на земята, като не допуска неговото право да ползва незастроената част да бъде ограничавано извън необходимото за ползване на сградата. Наличието на сграда, собственост на трето лице, не лишава собственика на земята да ползва незастроената част от нея за свои нужди – неговото задължение се свежда до това да не извършва действия, които лишават суперфициарния собственик от достъп до сградата и създават пречки да осъществява правата си.

На основание чл. 7, ал. 1 от ЗУТ според основното им предназначение, определено с концепциите и схемите за пространствено развитие и общите устройствени планове, териториите в страната са: урбанизирани територии (населени места и селищни образувания), земеделски територии, горски територии, защитени територии, нарушени територии за възстановяване, територии, заети от води и водни обекти и територии на транспорта.

Според чл. 8, ал. 1 от ЗУТ и чл. 4, ал. 6 от Наредба № 7 от 22.12.2003г. за правила и нормативи за устройство на отделните видове територии и устройствени зони конкретното предназначение за всеки отделен поземлен имот се определя с подробния устройствен план.

Както бе отбелязано по-горе – предназначението на постройката е за курортни нужди – за почивка в апартаментен хотел, разположен в поземлен имот, намиращ се на брега на морето – това обстоятелство се потвърждава от представената по делото Заповед № 1092 от 14.12.2007г., постановена от Кмета на Община Несебър (лист 162 от първоинстанционното производство), от обяснителната записка към обект – жилищен комплекс – апартаментен хотел, в която изрично е посочено, че сградата ще бъде жилищна, но жилищата ще се управляват и използват за ваканционни нужди и именно поради тази причина в проекта са заложени много елементи на хотелско строителство – рецепция, складове и др (лист 407 от първоинстанционното производство), както и от фактическото ползване на комплекса – за отдих и ваканционни нужди.

С оглед приетото и в Решение № 112 от 19.01.2021г., постановено по гр. дело № 726/2020г. по описа на ВКС на РБ - в случаите на създадена разделна собственост върху земята и построените в нея сгради законът дава право на собственика на сградата да се ползва от земята доколкото това е необходД. за използването на постройката според нейното предназначение.

Това повелява общото правило, съдържащо се в чл. 64 ЗС. Съдебната практика по приложението на разпоредбата приема, че тя създава ограничение за собственика на земята да я ползва изцяло, когато в нея са построени сгради, собственост на лица, които не притежават права върху терена. На тях собственикът на земята следва да им осигури възможност да ползват земята в рамките на необходД.то за пълноценното ползване на постройката според нейното предназначение.

Мотивиран от изложеното и като взе предвид събраните по делото доказателства следва да се приеме, че земята, върху която е изградена жилищната сграда – апартаментен хотел „Рич – 2“, представлява територия за рекреационна дейност (дейност, свързана с възстановяване на силите на човека, изразходвани в трудовия процес). При това положение необходимата прилежаща площ за ползване на комплекса следва да се определи съобразно

правилото на чл. 27, ал. 3 от Наредба № 7/22.12.2003г. за правила и нормативи за устройство на отделните видове територии и устройствени зони.

Пред настоящата инстанция е допусната съдебно-техническа експертиза, вещото лице по която е депозирало заключение от 12.09.2022г., от което е видно, че на основание чл. 28 от Наредба № 7/22.12.2003г. за правила и нормативи за устройство на отделните видове територии и устройствени зони вещото лице посочва, че за процесния обект остава прилежащ терен на площ от 4 622, 68 кв.м., като от площта на терена следва да се приспадна рампа за автомобилен подход и сервитут на трафопоста – графично изобразена в Приложение № 8. Вещото лице в своето заключение посочва, че при нанасянето на скицата е видно, че целия фронт на границата на процесния поземлен имот е зает от прилежащия терен на сградата.

За пълнота – следва да се отбележи, че вещото лице в своето заключение посочва, че и при приложение на чл. 21 от цитираната Наредба № 7/22.12.2003г. за правила и нормативи за устройство на отделните видове територии и устройствени зони, необходимия прилежащ терен следва да бъде на площ от 4 757 кв.м. (и самия терен е с площ от 4 757 кв.м.), а след приспадане на площта на рампата за автомобилен подход към избения етаж и сервитута на трафопоста, остава терен с площ от 4 622, 68 кв.м. Вещото лице изрично посочва, че и при двата варианта на определяне на необходимата прилежаща площ на сградата с идентификатор 61056.501.382.2 и по норматива на чл. 28, ал. 2 от Наредба № 7 и по нормативите на чл. 21 от същата Наредба № 7, необходимата прилежаща територия, намалена (съобразена) с площта на рампата за автомобилен подход към избения етаж и със сервитута на трафопоста, както и с площ за достъп до трафопоста от прилежащата най-близка до него улица е една и съща.

По делото не са представени доказателства, от които да се направи извод за обстоятелството, че изграденият в поземления имот открит басейн има характеристиките на самостоятелен обект на правото на собственост по смисъла на § 5, т. 68, буква „а“ от ЗУТ – безспорно е, че е изграден след снабдяване със съответните строителни книжа за това, но не разполага със собствени тоалетни и съблекални и предвид обстоятелството, че попада в зоната на прилежащата площ на сградата, то няма как да бъде

ограничена за достъп зона около това съоръжение, която зона да бъде недостъпна за суперфициарните собственици – в този смисъл и Решение № 175 от 18.12.2019г., постановено по гр. дело № 4660/2018г. по описа на ВКС на РБ.

Мотивиран от изложеното, настоящата инстанция намира, че прилежащата площ на сградата, построена в поземлен имот с идентификатор 61056.501.382 възлиза на площ от 4 622, 68 кв.м. и следва да бъде определ. съобразно Приложение № 8 към Допълнително заключение на вещото лице К. М. с вх. № 12871 от 12.09.2022г. (лист 153 от въззивното производство по гр. дело № 101/2022г. по описа на Окръжен съд – Бургас.) В този смисъл, предявеният иск с правно основание е основателен и следва да бъде уважен, като на основание чл. 64 от ЗС бъде определ. прилежащата площ на сградата. Това налага първоинстанционното решение да бъде отменено в частта, в която е отхвърлена претенцията на ищите с правно основание чл. 64 от ЗС и вместо него да бъде постановено ново решение по съществото на спора, с което предявеният иск бъде уважен и бъде определ. прилежащата площ на сградата съобразно изложеното по-горе, като скицата на вещото лице, подписана от настоящия състав следва да бъде обявена за неразделна част от настоящото решение.

По отношение на предявения иск с правно основание чл. 109 от Закона за собствеността, настоящата инстанция намира за установено от фактическа и правна страна следното:

На основание чл. 109, ал. 1 от ЗС собственикът може да иска прекратяване на всяко неоснователно действие, което му пречи да упражнява своето право.

Както бе прието по-горе – целият поземлен имот е зает от прилежащия терен на сградата – тоест – съобразно разпоредбата на чл. 64 от Закона за собствеността, ищите могат да ползват площта от дворното място съобразно посоченото Приложение № 8 от допълнителното заключение на вещото лице (лист 153 от въззивното производство) и именно този вариант на ползване на поземления имот осигурява на ищите нормален достъп до собствената им жилищна сграда и прилежащата площ към нея, необходима за извършване на евентуални ремонтни дейности с оглед поддържането на сградата в нормално и годно за ползване по предназначение състояние. С

оглед разпоредбата на чл. 64 от ЗС и трайната и непротиворечива практика на ВКС на РБ, изразена и в Решение № 20 от 15.04.2020г., постановено по гр. дело № 1934/2019г. по описа на ВКС на РБ задължение на собственика на земята е да не извършва действия, които лишават суперфициарния собственик от достъп до сградата и създават пречки да осъществява правата си. Както бе посочено по-горе – в конкретния случай се установява, че предназначението на постройката е за курортни нужди – за почивка в апартаментен хотел в поземлен имот, намиращ се на брега на морето. С оглед дадените задължителни указания в постановеното отменително решение – ползването по предназначение на имотите на ищците, включва и ползването на онази част от поземления имот, осигуряваща на собствениците им най-пряк достъп до плажа, какъвто пряк достъп има поземления имот. Това обстоятелство се потвърждава както от приетите по делото съдебно-технически експертизи, включително и извършената пред настоящата инстанция, така и от Заповед № 1092 от 14.12.2007г., постановена от Кмета на Община Несебър – видно от която от югоизточната страна на УПИ II-550 (идентичен с поземлен имот с идентификатор 61056.501.382) е предвидена пешеходна алея, осигуряваща достъп до плажа, а и такъв достъп е бил осигурен на суперфициарните собственици, а впоследствие – на част от тях им е бил отказан, което се установява от събраните по делото свидетелски показания, включително и пред настоящата инстанция – от показанията на свидетеля – М. Г. Н..

Мотивиран от изложеното и като взе предвид събраните по делото доказателства, настоящата инстанция намира, че и предявеният иск с правно основание чл. 109 от ЗС е основателен и следва да бъде уважен, като бъдат осъдени ответниците да преустановят действията си, с които пречат на ищците като собственици на апартаменти от жилищна сграда с идентификатор 61056.501.382.2 и право на строеж съответстващо на притежаваните от тях апартаменти върху съответните идеални части от поземлен имот с идентификатор 61056.501.382, да упражняват в пълен обем правото си на собственост и правото си на ползване на основание чл. 64 от ЗС върху поземления имот, като премахнат метална ограда, преграждаща достъпа до югоизточния вход на сградата, както и да не пречат и да не препятстват достъпа до сградата и апартаментите в нея от улица „Морски звуци” през входната врата на сградата на ПИ по външната му югоизточна граница и предоставят на ищците ключове и електронни чипове за достъп.

Това налага първоинстанционното решение в тази му част да бъде отменено и вместо него да бъде постановено ново решение по съществото на спора, с което предявения иск по чл. 109 от ЗС бъде уважен в посочения по-горе смисъл.

По отношение на предявените искове с правно основание чл. 45 от ЗЗД, настоящата инстанция намира за установено от фактическа и правна страна следното:

На основание чл. 45 от ЗЗД всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму.

В първоинстанционното производство са събрани гласни доказателства чрез разпита на свидетелите – Л. Т. и Е. Ю., от показанията на които се установява, че през февруари – 2017г. е била монтирана ограда от Д. К. и В. Н., като оградата е ограничила достъпа до околните стени на сградата. В показанията се посочва, че много от собствениците са прекъснали своята почивка, защото обстановката е изнервена и всеки се чувства притеснен. Свидетелката Ю. посочва, че всички собственици са тъжни и ядосани и недоумяват защо им ограничават изхода към вътрешността на двора.

При това положение, настоящата инстанция намира, че вследствие на неоснователните действия на двамата ответници, с които се препятства достъпа на ищците до вътрешността на поземления имот и незастроената му част – част от прилежащата територия на сградата, ищците са претърпели неимуществени вреди, изразяващи се в притеснение, дискомфорт и неудовлетворение от обстоятелството, че почивката им не била пълноценна, а в някои случаи и провалена. Мотивиран от горното и като взе предвид, че са налице предпоставките на чл. 45 от ЗЗД, настоящата инстанция намира, че следва да бъдат уважени предявените искове от ищците в размер на от по 150 лева за всеки един от тях, представляващи обезщетение за причинените им неимуществени вреди. Това налага първоинстанционното решение да бъде отменено в частта, в която съдът е отхвърлил предявените искове с правно основание чл. 45 от ЗЗД за сумата от 150 лева и вместо него да бъде постановено ново решение по съществото на спора, с което да бъдат осъдени ответниците солидарно да заплатят на всеки един от ищците, предявили иск с правно основание чл. 45 от ЗЗД сума в размер на от по 150 лева, представляваща причинените им неимуществени вреди, а в останалата му

част първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, както и на основание чл. 294, ал. 2 от ГПК следва да бъдат присъдени направените по делото разноси, съобразно с уважената част на претенциите – сума в размер на 5 420, 10 лева, дължими за първоинстанционното производство, сума в размер на 325, 83 лева, дължими за производството при първоначалното разглеждане на делото пред въззивната инстанция, сума в размер от 6 263, 66 лева, представляваща направените по делото разноси в касационното производство, както и сума в размер от 5558, 33 лева, представляваща направените по делото разноси пред настоящата инстанция при повторното разглеждане на делото – в съответствие с представения по делото списък – лист 195 от настоящото производство и доказателствата за направените разноси. Това налага постановеното решение в частта за разноските да бъде отменено изцяло и отговорността за разноските да бъде определ. с настоящото решение.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК следва да бъдат уважени и исканията на ответните страни по въззивната жалба и да им бъдат присъдени направените по делото разноси съобразно с представените списъци за разноси – на Д. К. – сума в размер на 373, 33 лева, съобразно с отхвърлената част на претенцията и на В. Н. – сума в размер на 711, 20, съобразно с отхвърлената част на претенцията.

Мотивиран от горното, Окръжен съд – Бургас

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 134 от 12.06.2020г., постановено по гр. дело № 468/2019г. по описа на Районен съд – Несебър в частта, в която е отхвърлен предявения иск с правно основание чл. 64 от ЗС и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОПРЕДЕЛЯ на основание чл. 64 от Закона за собствеността по иска на Л. Н. Г. (в качеството ѝ на наследник на починалия в хода на въззивното производство Г. Е. Г.), Л. С. А., В. Е. В., Е. А. Т., Я. А. Т., К. Е. Н., И. Ю. С., А. Л. Н., В. Б., Л. П. К., В. Н. В., Е. А. В., Т. Б. Т., Е. В. Ю., Н. С. Н., О. А. У., В. Г. В., О. В. В., и Е. В. В. – всички – със съдебен адрес за призоваване – гр. Бургас, ул. „Алеко К.ов“ № 8, ет. 1 – адвокат М. М. против

Д. К. К., ЕГН *****, с адрес в с. Р., местност „Ю.“, комплекс „***“, ап. * и *, ет. 2 и В. С. Н., ЕГН *****, с адрес в с. Р., м. „Ю.“, комплекс „***“, ап. *, ет. * прилежащата площ на сграда с идентификатор 61056.501.382.2, изградена в поземлен имот с идентификатор 61056.501.382 по кадастралната карта и кадастралните регистри на с. Р., община Н. с площ на имота от 4 757 кв.м. в размер на 4 622, 68 кв.м., която прилежаща площ следва да бъде ползвана от суперфициарните собственици на поземления имот с идентификатор 61056.501.382, в който е построена съсобствената им масивна жилищна сграда с идентификатор 61056.501.382.2 по кадастралната карта и кадастралните регистри на с. Р., община Н., представляваща заштрихована площ със син цвят на скицата – съгласно Приложение № 8 към допълнителното заключението на вещото лице К. М. с вх. № 12871/12.09.2022г. по описа на Окръжен съд - Бургас, като **ОБЯВЯВА** скицата към заключението на вещото лице, подписана от състава на съда за неразделна част от решението.

ОТМЕНЯ Решение № 134 от 12.06.2020г., постановено по гр. дело № 468/2019г. по описа на Районен съд – Несебър в частта, в която е отхвърлен предявения иск от ишците против Д. К. и В. Н., с правно основание чл. 109 от ЗС и с който се претендира да бъдат осъдени ответниците да преустановят неоснователните си действия, с които пречат на ишците да упражняват в пълен обем правото си на собственост, като премахнат метална ограда, преграждаща достъпа до югоизточния вход на сградата и апартаментите в нея от улица „Морски звуци“ през входната врата на оградата на поземления имот по външната му югоизточна граница и предоставят на ишците ключове и електронни чипове за достъп и вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА Д. К. К., ЕГН ***** от с. Р., Община Н., м. „Ю.“, комплекс ***, ап. * и ап. *, ет. * и В. С. Н., ЕГН ***** от с. Р., Община Н., м. „Ю.“, комплекс ***, ап. *, ет. * по предявения иск на Л. Н. Г. (в качеството ѝ на наследник на починалия в хода на въззивното производство Г. Е. Г.), Л. С. А., В. Е. В., Е. А. Т., Я. А. Т., К. Е. Н., И. Ю. С., А. Л. Н., В. Б., Л. П. К., В. Н. В., Е. А. В., Т. Б. Т., Е. В. Ю., Н. С. Н., О. А. У., В. Г. В., О. В. В., и Е. В. В. - със съдебен адрес за призоваване – гр. Бургас, ул. „Алеко К.ов“ № 8, ет. 1 – адвокат М. М. да преустановят неоснователните си действия, с които пречат на ишците да упражняват в пълен обем правото си на

собственост, като премахнат метална ограда, преграждаща достъпа до югоизточния вход на сграда с идентификатор 61056.501.382.2, изградена в поземлен имот с идентификатор 61056.501.382 по кадастралната карта и кадастралните регистри на с. Р., община Н. с площ от 4 757 кв.м. и прилежаща площ на сграда от 4 622, 68 кв.м. от поземления имот и апартаментите в нея до външните стени на сградата, както и достъпа до комплекса от улица „Морски звуци“ през входната врата на оградата на поземления имот по външната му югоизточна граница, както и да не пречат и да не препятстват достъпа до сградата и апартаментите в нея от улица „Морски звуци“ през входната врата към сградата на поземления имот по външната му югоизточна граница и да предоставят на ищците ключове и електронни чипове за достъп.

ОТМЕНЯ Решение № 134 от 12.06.2020г., постановено по гр. дело № 468/2019г. по описа на Районен съд – Несебър в частта, в която е отхвърлен предявения иск от Л. Н. Г. (в качеството ѝ на наследник на починалия ищец Г. Е. Г.), Л. С. А., В. Е. В., Е. А. Т., Я. А. Т., К. Е. Н., И. Ю. С., В. Г. В., О. В. В. и Е. В. В. искове, с които се претендира да бъдат осъдени ответниците Д. К. и В. Н. да им заплатят сума в размер на от по 150 лева за всеки един от тях, представляваща обезщетение за причинени им неимуществени вреди от непозволено увреждане, изразяващо се в действия, които пречат да ползват собствения си недвижим имот съобразно чл. 64 от ЗС, ведно със законната лихва върху всяка една от главниците, както и **ОТМЕНЯ** решението в частта за разноските и вместо това **ПОСТАНОВЯВА**:

ОСЪЖДА Д. К. К., ЕГН ***** от с. Р., Община Н., м. „Ю.“, комплекс ***, ап. * и ап. *, ет. * и В. С. Н., ЕГН ***** от с. Равда, Община Несебър, м. „Юртлука“, комплекс ***, ап. *, ет. * солидарно да заплатят на всеки един от ищците:

- Л. Н. Г. (в качеството ѝ на наследник на починалия ищец Г. Е. Г.), гражданин на Р. Ф., родена на *****г. в с. Г., К. р. на Г. о., с адрес – Р., гр. М., Ч. ш., дом *, корпус *, квартира *

- Л. С. А., гражданин на Р. Ф., родена на ***г. в гр. Т., с адрес Р., гр. С., ул. „****“, дом *,

- В. Е. В., гражданин на Р. Ф., роден на ****г. в гр. И.о, с адрес в Р. гр. Е., ул. „Ш.“, дом *, корпус *, кв. *,

- Е. А. Т., гражданин на Р. Ф., роден на ***г., в гр. Я., с адрес в с. Р., община Н., местност „Ю.“, комплекс „***“, ет. *, ап. *

- Я. А. Т., гражданин на Р. Ф., роден на ***г. в гр. Я., с адрес в Р. С. (Я.), гр. Я., улица „Б.-М.“ № *, ап. *

- К. Е. Н., гражданин на Р. Ф., роден на ***. в гр. Л., Р. Ф., с адрес в гр. С. П., ул. „Х.“ дом **, кв. *

- И. Ю. С., гражданин на Р. Ф., родена на ***г. в град П., с адрес в Р., гр. М., ул. „Ш. Е.“, дом *, кв. *

- В. Г. В., гражданин на Р. Ф., роден на ***г. в гр. С., паспорт № ***, издаден на **г. от ***, с адрес гр. М., ул. „Ш.“, дом *, корп. *, кв. *,

- О. В. В., гражданин на Р. Ф., родена на ***г. в Т. област, паспорт № ***, издаден на г. от ФМС 77531, с адрес в гр. М., ул. „Ш.“ дом *, корп. *, кв. *

- Е. В. В., гражданин на Р. Ф., роден на ***г. в гр. М., паспорт № **, издаден на ***г. от ФМС **, с адрес в гр. М., ул. „Ш.“ дом *, корп. *, кв. *

—

- всички – със съдебен адрес за призоваване – гр. Бургас, ул. „Алеко К.ов“ № 8, ет. 1 – адвокат М. М. сума в размер на от по 150 (сто и петдесет) лева за всеки един от тях, представляваща обезщетение за причинени им неимуществени вреди от непозволено увреждане, изразяващо се в действия, които пречат да ползват собствения си недвижим имот съобразно чл. 64 от ЗС, ведно със законната лихва върху всяка една от главниците от датата на предявяване на исковата молба – 13.05.2019г., а за ишците В. Г. В., О. В. В. и Е. В. В. – от 12.07.2019г. до окончателното изплащане на сумите.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 134 от 12.06.2020г., постановено по гр. дело № 468/2019г. по описа на Районен съд – Несебър в останалата му част, а именно – в частта, в която са отхвърлени предявените искове на Л. Н. Г. (в качеството ѝ на наследник на починалия ищец Г. Е. Г.), Л. С. А., В. Е. В., Е. А. Т., Я. А. Т., К. Е. Н., И. Ю. С., В. Г. В., О. В. В. и Е. В. В. против Д. К. и В. Н. за заплащане на заплащане на обезщетение за причинени им неимуществени вреди за сумата над 150 лева за всеки един от ишците до претендираната сума от 500 (петстотин) лева, ведно със законната лихва

върху всяка една от главниците в отхвърлената им част от датата на предявяване на исковата молба – 13.05.2019г., а за ищците В. Г. В., О. В. В. и Е. В. В. – от 12.07.2019г. до окончателното изплащане на сумите.

ОСЪЖДА Д. К. К., ЕГН ***** от с. Р., Община Н., м. „Ю.“, комплекс ***, ап. * и ап. *, ет. * и В. С. Н., ЕГН ***** от с. Равда, Община Несебър, м. „Юртлука“, комплекс ***, ап. *, ет. * да заплатят на Л. Н. Г. (в качеството ѝ на наследник на починалия ищец Г. Е. Г.) гражданин на Р. Ф., родена на *****г. в с. Г., К. р. на Г. о., с адрес – Р., гр. М., Ч. ш., дом *, корпус *, квартира *, Л. С. А., гражданин на Р. Ф., родена на ***г. в гр. Т., с адрес Р., гр. С., ул. „****“, дом *, В. Е. В., гражданин на Р. Ф., роден на ***г. в гр. И., с адрес в Р. гр. Е., ул. „Ш.“, дом *, корпус *, кв. *, Е. А. Т., гражданин на Р. Ф., роден на ***г., в гр. Я., с адрес в с. Р., община Н., местност „Ю.“, комплекс „****“, ет. *, ап. *, Я. А. Т., гражданин на Р. Ф., роден на ***г. в гр. Я., с адрес в Р. С. (Я.), гр. Я., улица „Б.-М.“ № *, ап. *, К. Е. Н., гражданин на Р. Ф., роден на ***. в гр. Л., Р. Ф., с адрес в гр. С. П., ул. „Х.“ дом **, кв. *, И. Ю. С., гражданин на Р. Ф., родена на ***г. в град П., с адрес в Р., гр. М., ул. „Ш. Е.“, дом *, кв. *, А. Л. Н., гражданин на Р. Ф., роден на ***г. в С. о., с паспорт № ***, издаден на ***г. от ФМС ***, валиден до ***г., с адрес в гр. М., ул. „Б.“ дом *, к. *, кв. *, В. *, гражданин на У., роден на ***г. в П. о., с паспорт ***, издаден на ***г. от орган ***, с постоянен адрес в У., П. о., гр. Л. *, ул. „С.“, дом *, Л. П. К., гражданин на Р. Ф., родена на *****г. в гр. С., К. о., с паспорт ***, издаден на ***г. от УФМС **, с адрес в Р. Ф., гр. М., ул. „Ф.“, дом *, кв. *, В. Н. В., гражданин на Р. Ф., роден на ***г. в Г. о., с паспорт ***, издаден на ***г. от УФМС **, валиден до ***г., с адрес гр. М., ул. „Ф.“ дом *, ап. *, Е. А. В., гражданин на Р. Ф., родена на ***г. в Г. о., с паспорт ***, издаден на ***г. от ФМС **, валиден до ***г., с адрес в гр. М., ул. „Ф.“ дом *, ап. *, Т. Б. Т., гражданка на Р. Ф., родена на ***г. в град С. П., с паспорт ***, издаден на ***г. от ФМС-***, валиден до ***г., с адрес в гр. М., ул. „П.“, дом *, Е. В. Ю., гражданин на Р. Ф., родена на ***г. в С. о., с паспорт ***, издаден на ***г. от ФМС ***, валиден до ***г., с адрес в Р. Ф., гр. М., *-Н. п., дом *, корпус *, кв. *, Н. С. Н., гражданин на Р. Ф., родена на ***г. в гр. М., с паспорт ***, издаден на ***г. от ФМС **, валиден до ***г., с адрес в гр. М., ул. „Ц.“ дом *, корп. *, кв. *, О. А. У., гражданин на Р. Ф., родена на ***г. в гр. А., С. о., с паспорт ***, издаден на ***г. от ФМС **, валиден до ***г. с адрес в гр. Е., С. о., ул. „К.“ дом *, кв. **, В. Г. В.,

гражданин на Р. Ф., роден на ***г. в гр. С., паспорт № ***, издаден на **г. от ***, с адрес гр. М., ул. „Ш.“, дом *, корп. *, кв. *, О. В. В., гражданин на Р. Ф., родена на ***г. в Т. област, паспорт № ***, издаден на 09.12.2009г. от ФМС 77531, с адрес в гр. М., ул. „Ш.“ дом *, корп. *, кв. * и Е. В. В., гражданин на Р. Ф., роден на ***г. в гр. М., паспорт № **, издаден на ***г. от ФМС **, с адрес в гр. М., ул. „Ш.“ дом *, корп. *, кв. * – всички – със съдебен адрес за призоваване – гр. Бургас, ул. „Алеко К.ов“ № 8, ет. 1 – адвокат М. М. следните суми:

- сума в размер на 5 420, 10 (пет хиляди четиристотин и двадесет лева и десет стотинки) лева, представляваща направените по делото разноси за първоинстанционното производство, съразмерно с уважената част на претенциите,

- сума в размер на 325, 83 (триста двадесет и пет лева и осемдесет и три стотинки) лева, представляваща направените по делото разноси, дължими за производството при първоначалното разглеждане на делото пред въззивната инстанция, съразмерно с уважената част на претенциите,

- сума в размер на 6 263, 66 (шест хиляди двеста шестдесет и три лева и шестдесет и шест стотинки) лева, представляваща направените по делото разноси в касационното производство съразмерно с уважената част на претенцията и

- сума в размер от 5 558, 33 (пет хиляди петстотин петдесет и осем лева и тридесет и три стотинки) лева, представляваща направените по делото разноси пред настоящата инстанция при повторното разглеждане на делото, съразмерно с уважената част на претенциите.

ОСЪЖДА Л. Н. Г. (в качеството ѝ на наследник на починалия ищец Г. Е. Г.) гражданин на Р. Ф., родена на *****г. в с. Г., К. р. на Г. о., с адрес – Р., гр. М., Ч. ш., дом *, корпус *, квартира *, Л. С. А., гражданин на Р. Ф., родена на ***г. в гр. Т., с адрес Р., гр. С., ул. „****“, дом *, В. Е. В., гражданин на Р. Ф., роден на ***г. в гр. И.о, с адрес в Р. гр. Е., ул. „Ш.“, дом *, корпус *, кв. *, Е. А. Т., гражданин на Р. Ф., роден на ***г., в гр. Я., с адрес в с. Р., община Н., местност „Ю.“, комплекс „****“, ет. *, ап. *, Я. А. Т., гражданин на Р. Ф., роден на ***г. в гр. Я., с адрес в Р. С. (Я.), гр. Я., улица „Б.-М.“ № *, ап. *, К. Е. Н., гражданин на Р. Ф., роден на ***. в гр. Л., Р. Ф., с адрес в гр. С. П., ул. „Х.“ дом **, кв. *, И. Ю. С., гражданин на Р. Ф., родена

на ***г. в град П., с адрес в Р., гр. М., ул. „Ш. Е.”, дом *, кв. *, А. Л. Н., гражданин на Р. Ф., роден на ***г. в С. о., с паспорт № ***, издаден на ***г. от ФМС ***, валиден до ***г., с адрес в гр. М., ул. „Б.” дом *, к. *, кв. *, В. *, гражданин на У., роден на ***г. в П. о., с паспорт ***, издаден на ***г. от орган ***, с постоЯ.ен адрес в У., П. о., гр. Л. *, ул. „С.”, дом *, Л. П. К., гражданин на Р. Ф., родена на ****г. в гр. С., К. о., с паспорт ***, издаден на ***г. от УФМС **, с адрес в Р. Ф., гр. М., ул. „Ф.”, дом *, кв. *, В. Н. В., гражданин на Р. Ф., роден на ***г. в Г. о., с паспорт ***, издаден на ***г. от УФМС **, валиден до ***г., с адрес гр. М., ул. „Ф.” дом *, ап. *, Е. А. В., гражданин на Р. Ф., родена на ***г. в Г. о., с паспорт ***, издаден на ***г. от ФМС **, валиден до ***г., с адрес в гр. М., ул. „Ф.” дом *, ап. *, Т. Б. Т., гражданка на Р. Ф., родена на ***г. в град С. П., с паспорт ***, издаден на ***г. от ФМС-***, валиден до ***г., с адрес в гр. М., ул. „П.”, дом *, Е. В. Ю., гражданин на Р. Ф., родена на ***г. в С. о., с паспорт ***, издаден на ***г. от ФМС ***, валиден до ***г., с адрес в Р. Ф., гр. М., *-Н. п., дом *, корпус *, кв. *, Н. С. Н., гражданин на Р. Ф., родена на ***г. в гр. М., с паспорт ***, издаден на ***г. от ФМС **, валиден до ***г., с адрес в гр. М., ул. „Ц.” дом *, корп. *, кв. *, О. А. У., гражданин на Р. Ф., родена на ***г. в гр. А., С. о., с паспорт ***, издаден на ***г. от ФМС **, валиден до ***г. с адрес в гр. Е., С. о., ул. „К.” дом *, кв. **, В. Г. В., гражданин на Р. Ф., роден на ***г. в гр. С., паспорт № ***, издаден на **г. от ***, с адрес гр. М., ул. „Ш.”, дом *, корп. *, кв. *, О. В. В., гражданин на Р. Ф., родена на ***г. в Т. област, паспорт № ***, издаден на 09.12.2009г. от ФМС 77531, с адрес в гр. М., ул. „Ш.” дом *, корп. *, кв. * и Е. В. В., гражданин на Р. Ф., роден на ***г. в гр. М., паспорт № **, издаден на ***г. от ФМС **, с адрес в гр. М., ул. „Ш.” дом *, корп. *, кв. * – всички – със съдебен адрес за призоваване – гр. Бургас, ул. „Алеко К.ов“ № 8, ет. 1 – адвокат М. М. да заплатят на Д. К. К., ЕГН ***** от с. Р., Община Н., м. „Ю.“, комплекс ***, ап. * и ап. *, ет. * направените по делото разноси пред настоящата инстанция в размер на 373, 33 (триста седемдесет и три лева и тридесет и три стотинки) лева, съобразно с отхвърлената част на претенцията и на В. С. Н., ЕГН ***** от с. Равда, Община Несебър, м. „Юртлука“, комплекс ***, ап. *, ет. * да заплатят сума в размер на 711, 20 (седемстотин и единадесет лева и двадесет стотинки) лева, представляваща направените по делото разноси съобразно с отхвърлената част на претенцията.

Решението подлежи на касационно обжалване с касационна жалба в едномесечен срок от съобщаването му на страните пред Върховния касационен съд на Република България.

Препис от постановеното решение да се изпрати на страните за запознаване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____